

බුද්ධයකුගේ එකම පාර්ශ්වනාව නිවන් මග අවබෝධ කරගැනීමයි. ඊට ඉස්සලේලා දැනගන්න අවශ්‍ය විය අපි නිවන් දකින්නට කියන එක. අද කට ලක සම්මතය ඉන්න බුද්ධයා දනෙ උත්තරය තමයි "මා ලක සියලු දා දුකයි, මා සියලු දා අනභවීමේ නිවන් දකින්නට" කියන එක. හිමිම, එතකට අහන කතොට හිතනවො මුට පිසසුද මා පනේ පනේ නියනෙ සැප නැහැ කියන්නෙ කියලා.

එතකට මා බුද්ධයාණන්වහන්සා දැක්ක දුක මා කදද? මා "මහලු වීම", "මරණයට පත්වීම", "අකැමති අය සමග එක් වීම", "ලබවීම" ඊදි අපි ඵදිනදො විදින, ඵනම කනෙකුට තා දුම් යන දුක ගැන කියන්නද උත්වහන්සා අපි රමාණ කාලයකි පරෙම පුරාගනෙ ඵිති මා ලකටෙ දා ගණා කලා.

ඵ උනුම වූ සර්වඥ කදාණයට පමණකි ගවර (පසුව ශාඛා රාවක ගවර) වූ, කිසිම අන්ය සාසනාත්වහන්සා ලාගනේ දැනගන තා හැකි මා ලක අසාර බව, අනාථ බව අවබෝධ කල හැකි මුලු අසුභාරදාහකි ධර්මසකන්ධයම කැටිවූ වූ තා ඊලකි පණය හඳුනාගමු.

{audio}media/mp3/saddharmaya/S_Anichcha_Dukkha_Anaththa_11042010.mp3{/audio}

